

Tôi tưởng tuổi già

Bửu Hiệp (2012)

(Phỏng dịch theo Marcelle Paponneau)

Tôi vẫn ngại mùa nầy năm tháng nọ
Với mưa dầm gió thét trí tan ra
Tôi cứ tưởng già rồi thêm buồn bã
Tóc thưa dần nét mặt hiện làn da .

Rồi tôi thấy già rồi đâu kẻ tuổi
Than tiếc làm gì, ca hát lên thôi
Từng bước một từng ngày thêm bổ ích
Ngày quá đẹp ngày ngắn đã đến rồi.

Tôi cứ tưởng già rồi trời xám ngắt
Xuân không hoa môi vắng cả nụ cười.
Lẽ không hát cây cối buồn ủ rũ,
Sách không nghĩa bút không còn lời viết.

Rồi tôi thấy tuổi già thêm chín chắn
Sống hôm nay không nghĩ tới ngày mai
Thời đếm tuổi năm tháng dài ngoẵng,
Khỏi thời gian, cây viết vẫn cầm tay.

Tôi cứ tưởng già rồi quên tư tưởng
Còn đâu đây mà ngắm những vì sao
Tìm cứng ngắt còn đâu giây nóng bóng
Thấy cuộc đời khi trời chắn màn mây.

Rồi tôi thấy bao hoa hồng nở rộ
Giữa mùa thu hoa cảnh đẹp mắt tôi
Tôi thở mạnh cho mùi hương bát ngát
Quyện vào tôi mùa thu của cuộc đời.

JE CROYAIS QUE VIEILLIR...

Je croyais que vieillir me rendrait bien
maussade,
Craignant chaque saison, les années, le tapage
Le grand vent et la pluie, l'esprit qui se
dégrade,
Les cheveux clairsemés, les rides du visage.

Et puis je m'aperçois que vieillir n'a pas d'âge,
Qu'il ne faut point gémir, au contraire chanter.
Et même à petits pas les jours ont l'avantage
d'être beaux et trop courts quand ils sont
limités.

Je croyais que vieillir c'était le ciel tout gris,
Le printemps sans les fleurs, les lèvres sans
sourire,
Les fêtes sans chansons, les arbres rabougris,
Un livre sans histoire, un crayon sans écrire.

Et puis je m'aperçois que vieillir rend bien
sage,
Que je vis chaque instant sans penser à demain,
Que je ne compte plus les années de mon âge,
Peu importe le temps, le crayon à la main.

Je croyais que vieillir transformerait mon âme,
Que je ne saurais plus contempler les étoiles,
Que mon cœur endurci n'aurait plus cette
flamme
Qui transforme la vie lorsque le ciel se voile.

Et puis je m'aperçois que les plus belles roses
fleurissent à l'automne et sous mes yeux ravis,
Je respire très fort ce doux parfum que j'ose
garder pour embaumer l'automne de ma vie.

Marcelle PAPONNEAU